

Лѣкарьтъ.

Лѣкарьтъ не е лошъ човѣкъ, нито пъкъ неприятель на човѣцитѣ, за какъвто го считатъ повечето отъ дѣцата. Работата на лѣкаря е благородна и благодѣтелна. Лѣкарьтъ ни изцѣрява, ако сме болни, заздравява ранитѣ, които сме получили. Разбира се, той дохожда само тогава, когато сме болни. Лѣкарствата, съ които ни цѣри често пѣти сѣ твърдѣ горчиви или пъкъ ни причиняватъ голѣми болки; но затова пъкъ и ни исцѣряватъ — инакъ болкитѣ и ранитѣ би станѣли по-голѣми и по-опасни. Какъ ли би прѣкарали безъ лѣкаръ? — Сжщо тѣй, както и Иванчо Петковъ. Кой е този Иванчо?

Чуйте сега неговата история: веднѣжъ Иванчо Петковъ е скачалъ и играелъ въ една ливада и въ своето лудуване настѣпилъ единъ трѣнъ. Когато се завърнѣлъ въ къщи, загриженитѣ му родители казали му да си легне на кревата и да чака лѣкарьтъ, за когото веднага пратили по-малкото му сестриче да го повика. Отъ болки Иванчо станѣлъ много упоритъ и непослушенъ. Той наченѣлъ да говори на родителитѣ си съ тѣзи думи: „Азъ не искамъ да видѣмъ лѣкарьтъ, азъ се страхувамъ отъ него. Казали ми сѣ, че той ходи съ единъ голѣмъ ножъ и съ него рѣжи ушитѣ и носовѣтъ на дѣцата. Хж не го довеждайте — азъ не искамъ да го видѣмъ.“ Така Иванчо искалъ много глупости и когато лѣкарьтъ пристѣпи прагътъ на тѣхната къща, той захванѣлъ да вика и плаче, колкото му дѣржало